

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD. a členov senátu JUDr. Eleny Kováčovej a JUDr. Jozefa Milučkého, v právnej veci žalobcu: **A. B.**, bytom v T., právny zástupca: *JUDr. Ľudovít Krúpa, advokát*, so sídlom v Bratislave, Grösslingova ul. č. 6-8, proti žalovanému: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky**, Pribinova 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného Č. p.: SLV-PS-OK-127/2010 z 25. novembra 2010, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2 S 360/2010-57 z 27. apríla 2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2 S 360/2010-57 z 27. apríla 2011 **p o t v r d z u j e .**

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v sume 130,91 € na účet jeho právneho zástupcu JUDr. Ľudovíta Krúpu do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 2 S 360/2010-57 z 27. apríla 2011 zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. a) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) rozhodnutie žalovaného Č. p.: SLV-PS-PK-127/2010 z 25. novembra 2010 ako aj personálny rozkaz ministra vnútra Slovenskej republiky č. 378 zo 16. júla 2008, ktorým bol žalobca prepustený zo služobného pomeru príslušníka PZ podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície (ďalej len „zákon o štátnej službe“).

Z pripojeného administratívneho spisu žalovaného krajský súd zistil, že prepustenie žalobcu bolo zrealizované personálnym rozkazom ministra vnútra SR č. 378 zo 16. júla 2008, ktorým bol žalobca podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona o štátnej službe prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru s tým, že služobný pomer končí dňom doručenia tohto rozhodnutia. Dôvodom na prepustenie žalobcu zo služobného pomeru bola skutočnosť, že žalobca v určený deň nastúpil do služby pod vplyvom zakázaných návykových látok. Tento fakt mal žalovaný preukázaný z toxikologického rozboru vzorky žalobcovho biologického materiálu - moču.

Z výsledkov toxikologického vyšetrenia Súdnolekárskeho a patologicko-anatomického pracoviska v Martine zo dňa 21.5.2008 vyplýva, že vo vzorke moču žalobcu bola metódou TLC a imunochemickou metódou zistená prítomnosť metamfetamínu a amfetamínu a tiež metódou TLC v analyzovanej vzorke moču bola zistená prítomnosť kanabinoidov (rozkladných produktov konope).

Z odborného vyjadrenia Kriminálneho a expertízneho ústavu Policajného zboru zo 16.6.2008 č.p.: PPZ-5132KEU-BA-EXP-2008 vyplýva, že: *"... vo vzorke moču nstržm. A. B. bola metódou TLC a imunochemickou metódou zistená prítomnosť metamfetamínu a amfetamínu. Ďalej bola metódou TLC v analyzovanej vzorke moču zistená prítomnosť rozkladných produktov konope (kanabinoidov), ktorá ale nebola ďalej potvrdená imunochemickým vyšetrením moču, ktoré bolo vykonané. Dovoľujeme si upozorniť, že každý*

pozitívny screeningový výsledok (metódy TLC, imunochemické metódy) sa musí potvrdiť identifikačnou metódou (plynová chromatografia s hmotnostným detektorom), aby bol vylúčený možný falošne pozitívny výsledok z orientačnej skúšky ... "

O rozklade žalobcu proti uvedenému personálnemu rozkazu rozhodol žalovaný rozhodnutím Č. p.: SLV-806/PK-2008 z 23. septembra 2008 tak, že tento rozklad zamietol a napadnutý personálny rozkaz potvrdil. Na základe podanej žaloby o preskúmanie rozhodnutia žalovaného Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom sp. zn. 2 Sžo 32/2010 z 18. augusta 2010 zmenil zamietajúci rozsudok Krajského súdu v Bratislave tak, že rozhodnutie žalovaného Č. p.: SLV-806/PK-2008 z 23. septembra 2008 zrušil a vec vrátil správneho orgánu na ďalšie konanie. Z uvedeného rozsudku vyplýva, že pokiaľ dôvodom na prepustenie žalobcu mal byť výkon štátnej služby pod vplyvom zakázaných návykových látok, tak táto skutočnosť mala byť jednoznačne preukázaná. NS SR poukázal na pochybenia správneho orgánu pri dokazovaní a uzavrel, že žalovaný nepostupoval správne, keď potvrdil prvostupňové rozhodnutie pokiaľ ide o dôvod prepustenia žalobcu bez toho, aby sa uvedenými skutočnosťami zaoberal a naznačené nedostatky v zisťovaní skutkového stavu odstránil. Súd odmietol tvrdenia žalovaného, že správanie žalobcu po tom, ako mu bol oznámený pozitívny výsledok a najmä jeho meniace sa výpovede týkajúce sa spôsobu, akým sa mu mohli omamné látky dostať do tela, nasvedčuje tomu, že vylúčenie zo služobného pomeru bolo dôvodné, pretože tieto nepredstavovali dôvod prepustenia. Dôvodom prepustenia bolo nastúpenie do služby pod vplyvom zakázaných návykových látok a táto skutočnosť nebola preukázaná zákonným spôsobom.

Po vrátení veci na ďalšie konanie žalovaný o rozklade opätovne rozhodol a to napadnutým rozhodnutím z 25. novembra 2010, ktorý je predmetom súdneho prieskumu v tomto konaní tak, že rozklad zamietol a personálny rozkaz potvrdil. Porušenie služobnej prísahy žalobcom zvlášť hrubým spôsobom videl v tom, že žalobca vedome konzumoval omamnú látku patriacu do I. skupiny omamných látok, bol vedome prítomný v priestoroch, kde sa táto omamná látka fajčí, pričom ako príslušník PZ nevykonával na odhalenie páchanej trestnej činnosti žiadne opatrenia.

Krajský súd sa nestotožnil s názorom žalobcu, že by žalovaný nerešpektoval právny názor vyslovený Najvyšším súdom SR v jeho rozsudku, keďže žalovaný po opätovnom zhodnotení dôkazov dospel k záveru, že sa nestotožňuje s konštatovaním prvostupňového orgánu o tom, že žalobca dňa 22.4.2008 nastúpil do výkonu štátnej služby a túto vykonával pod vplyvom amfetamínu, metamfetamínu a cannabis, ktoré sú podľa prílohy č. 1 k zákonu č. 139/1998 Z. z. zaradené do II. skupiny psychotropných látok a do I. skupiny omamných

látok, a to vzhľadom na tú skutočnosť, že pozitívny výsledok nebol potvrdený identifikačnou metódou, aby bol vylúčený možný falošný pozitívny výsledok z orientačnej skúšky. Odvolací orgán teda mal za to, že pozitívny výsledok z odobratej vzorky moču u žalobcu v súčasnosti už nie je možné overiť za použitia identifikačnej metódy (plynová chromatografia s hmotnostným detektorom).

Krajský súd poukázal na to, že z § 194 ods. 1 vety prvej zákona o štátnej službe vyplýva, že rozhodnutie o prepustení sa musí vyhotoviť písomne a musí v ňom byť uvedený dôvod prepustenia so skutočnosťami, ktoré ho zakladajú, inak je neplatné. Je nepochybné, že podľa personálneho rozkazu ministra vnútra č. 378 bol žalobca prepustený podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona o štátnej službe z dôvodu zvlášť hrubého porušenia služobnej prísahy a služobnej povinnosti tým, že štátnu službu vykonával 22. apríla 2008 pod vplyvom omamných látok patriacich do II. skupiny psychotropných a I. skupiny omamných látok, ktorú skutočnosť mal správny orgán za preukázanú toxikologickým vyšetrením biologického materiálu žalobcu.

Preskúmané rozhodnutie žalovaného o rozklade z 25. novembra 2010, napriek tomu, že sa opiera o totožné ust. § 192 ods. 1 písm. e) zákona o štátnej službe, však označuje za dôvod prepustenia zvlášť hrubé porušenie služobnej prísahy spočívajúce v tom, že odvolateľ nebol čestným a disciplinovaným príslušníkom PZ, keď vedome konzumoval omamnú látku patriacu do I. skupiny omamných látok, bol vedome prítomný v priestoroch, kde sa táto omamná látka fajčí, pričom ako príslušník PZ nevykonával na odhalenie páchanej trestnej činnosti žiadne opatrenia. Žalovaný tvrdil, že dôvod prepustenia je špecifikovaný v § 192 ods. 1 písm. e) zákona a tento dôvod sa počas celého konania vedeného u žalovaného nezmenil. V návrhu na prepustenie žalobcu, ako aj v personálnom rozkaze o jeho prepustení a tiež aj v napadnutom rozhodnutí sa síce vždy uvádza § 192 ods. 1 písm. e) zákona, avšak podľa názoru krajského súdu žalovaný extenzívnym výkladom svojho práva v odvolacom konaní nebyť viazaný závermi prvostupňového konania, dospel k záveru, že je oprávnený rozhodnúť o prepustení žalobcu z akéhokoľvek dôvodu, ak sa odvolá na totožné zákonné ustanovenie.

Krajský súd zdôraznil, že odvolacie konanie je založené na apelačnom princípe a žalovaný ako druhostupňový orgán je zásadne oprávnený rozhodnúť vo veci, pričom nie je viazaný závermi prvostupňového orgánu a samostatne hodnotí vec zo skutkovej a právnej stránky. V rámci odvolacieho konania však podľa názoru krajského súdu nemožno rozhodovať o veci ako o novej veci, ktorá nebola predmetom rozhodovania orgánu prvého stupňa. Podľa názoru krajského súdu žalovaný svoje rozhodnutie odôvodnil odlišným

konaním žalobcu. Žalovaný samozrejme po opätovnom vyhodnotení zhromaždených dôkazov mohol dospieť k iným skutkovým záverom, k akým dospel prvostupňový orgán, no potom mal, podľa názoru krajského súdu, v danom prípade personálny rozkaz zrušiť a vec vrátiť prvostupňovému správnymu orgánu na ďalšie konanie. Predmet konania sa síce nezmenil, ale došlo k zmene dôvodu, v ktorom správne orgány videli porušenie služobnej prísahy zvlášť hrubým spôsobom.

Krajský súd sa v tomto smere stotožnil s názorom žalobcu, že je základnou črtou právneho štátu, aby osoba, o ktorej právach a povinnostiach sa má rozhodovať a ktorej sa kladie za vinu určitý skutok s následkom straty práce, mala od počiatku označený dôvod prepustenia (výpovede, okamžitého skončenia zamestnaneckého pomeru) a aby tento dôvod nemohol nadriadený subjekt svojvoľne v budúcnosti meniť. Aj dôvod výpovede v pracovno-právnych vzťahoch musí byť jednoznačne skutkovo a právne špecifikovaný a v prípade služobného pomeru musí byť aj dôvod zakladajúci prepustenie jednoznačne špecifikovaný.

Krajský súd zdôraznil, že pokiaľ došlo u žalobcu k pochybeniu, mal byť prepustený, ale zo skutkovo a právne jedinečného dôvodu alebo súboru dôvodov, ktorý má byť odlišiteľný od ostatného konania. Ak žalovaný zistil nový skutok odôvodňujúci prepustenie žalobcu, malo sa začať nové konanie, resp. s týmto novým dôvodom mal oboznámiť aj žalobcu. Že sa jedná o iný dôvod prepustenia je zrejmé aj z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, podľa ktorého dôvod prepustenia žalobcu vznikol najskôr 6. júna 2008, kedy mal žalobca doznať konzumáciu omamných látok. Dôvodom teda už nebol nástup do služby v deň 22. apríla 2008 pod vplyvom omamných látok.

Podľa názoru krajského súdu, v prípade, ak by žalovaný nezmenil dôvod prepustenia žalobcu zo služobného pomeru, súd by sa stotožnil s jeho argumentáciou ohľadne plynutia zákonom stanovených lehôt, či už subjektívnej alebo objektívnej, ktoré by boli v plnom rozsahu dodržané. Keďže však, ako to sám žalovaný uvádza, dôvod prepustenia žalobcu vznikol najskôr dňa 6. júna 2008, kedy mal žalobca vo svojom vyjadrení doznať konzumáciu omamných látok a tento dôvod sa objavil prvýkrát až v druhostupňovom rozhodnutí žalovaného z 25. novembra 2010, keďže prvostupňový správny orgán sa týmto dôvodom vôbec nezaoberal, došlo podľa názoru krajského súdu k preklúzii práva.

Ďalšie námietky žalobcu už neboli podľa názoru krajského súdu pre rozhodnutie relevantné, keďže napadnuté druhostupňové rozhodnutie žalovaného bolo zrušené z dôvodu, že žalovaný v ňom zaviedol nový dôvod prepustenia žalobcu, ako bol dôvod prepustenia uvedený v prvostupňovom rozhodnutí a prvostupňové rozhodnutie bolo zrušené najmä preto, ako aj sám žalovaný uviedol, že pozitívny výsledok z odobratej vzorky moču už v súčasnosti

nie je možné overiť z dôvodu jej neexistencie, a preto sa žalovaný nestotožnil s dôvodom prepustenia žalobcu, ktorý uviedol prvostupňový správny orgán vo svojom rozhodnutí. Pre úplnosť krajský súd dodal, že žalovaný pochybil aj pri doručovaní napadnutého rozhodnutia, keď toto nebolo doručené aj právnemu zástupcovi žalobcu.

Proti rozsudku krajského súdu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný a žiadal, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu zmenil tak, že žalobu zamietne, nakoľko podľa jeho názoru krajský súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Zopakoval svoje námietky uvádzané už vo vyjadrení k žalobe, pokiaľ ide o oprávnenie odvolacieho správneho orgánu, že žiadne skutočnosti nebránili tomu, aby po opätovnom vyhodnotení zhromaždených dôkazov, s ktorými sa mohol oboznámiť aj žalobca, nemohol dospieť k iným skutkovým záverom, že odvolací orgán nie je viazaný skutkovými zisteniami prvostupňového správneho orgánu, že v odvolacom konaní môže ísť správny orgán aj nad rámec dôvodov uvedených v odvolaní, avšak nemôže rozhodovať o veci ako o novej, ktorá nebola predmetom rozhodovania orgánu prvého stupňa a že žalobca bol prepustený z rovnakého dôvodu uvedeného v § 192 ods. 1 písm. e) zákona o štátnej službe. Tiež tvrdil, že prekluzívna lehota uplynúť nemohla, nakoľko žalobca sa doznal ku konzumácii omamných látok 6. júna 2008 a personálny rozkaz mu bol doručený 20. júla 2008.

Žalobca vo svojom vyjadrení z 30. júna 2011 žiadal rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť. Poukázal na to, že v prípade prepustenia policajta zo služobného pomeru z dôvodov uvedených v § 192 zákona o štátnej službe, právny dôvod spolu so skutkovým dôvodom tvoria a musia tvoriť právnu jednotu - jedinečné a od iného jednoznačne odlišiteľné konanie alebo nekonanie, ktoré spadá do zákonného rámca § 192 ods. 1 písm. e) zákona o štátnej službe, a ktoré musí jednoznačne vyplývať z textu rozhodnutia, a ktoré je zároveň náležite preukázané jasne označenými dôkazmi. To potvrdzuje aj žalovaným citované rozhodnutie NS SR z uznesenia ÚS SR č. k. I. ÚS 105/06-45 ÚS (str. 5 odvolania), t.j. že práve skutková veta, spolu s právnou vetou podľa § 192 ods. 1 cit. zákona, je neopomenuteľnou náležitosťou dôvodu prepustenia v zmysle § 194 ods. 1 zákona o štátnej službe, a zároveň ním je vymedzený aj predmet správneho konania. Podľa názoru žalobcu skutková veta je termín predovšetkým zaužívaný v trestnom procese, a rozumie sa ním označenie skutku s uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania, prípadne s uvedením iných skutočností, ak ich treba na to, aby skutok nemohol byť zamenený s iným a aby bolo

odôvodnené použitie určitej sankcie (napr. § 206 ods. 3, § 235 písm. c/ Trestného poriadku). Žalovaným citované rozhodnutie rieši formálnu stránku rozhodnutí správneho orgánu o prepustení, t.j. že skutková veta rozhodnutia nemusí byť formálne uvedená vo výrokovej časti prepúšťacieho rozhodnutia. Toto však žalobca nikdy nespochybňoval, no žalobca zotrváva na právnom názore rovnako ako súdy v prejednávanej veci i súdy v predošlých citovaných veciach, že na požiadavke presnosti popisu konania prepúšťaného policajta (čas, miesto, spôsob) a jeho odlišiteľnosti treba v zmysle § 194 ods. 1 zákona o štátnej službe bezpodmienečne trvať, inak je rozhodnutie nezákonné.

Žalobca opakovane poukázal na to, že podľa Personálneho rozkazu ministra vnútra SR č. 378 zo 16. júla 2008 i zrušeného rozhodnutia rozkladnej komisie MV SR č.p. SLV-806/PK-2008 z 23. septembra 2008 bol žalobca prepustený zo služobného pomeru príslušníka PZ SR ku dňu 20. júla 2008 podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona o štátnej službe z dôvodu zvlášť hrubého porušenia služobnej prísahy a služobnej povinnosti tým, že štátnu službu vykonával dňa 22. apríla 2008 pod vplyvom omamných látok patriacich do II. skupiny psychotropných a I. skupiny omamných látok, ktorú skutočnosť mal žalovaný za preukázanú toxikologickým vyšetrením biologického materiálu žalobcu. No nové rozhodnutie žalovaného o rozklade z 25. novembra 2010, hoci sa opiera o totožné zmocňovacie ustanovenie § 192 ods. 1 písm. e) zákona o štátnej službe, označuje za dôvod zvlášť hrubé porušenie služobnej prísahy spočívajúce v tom, že žalobca nebol čestným a disciplinovaným príslušníkom PZ, keď vedome konzumoval omamnú látku patriacu do I. skupiny omamných látok, bol vedome prítomný v priestoroch, kde sa táto omamná látka fajčí, pričom ako príslušník PZ nevykonával na odhalenie páchanej trestnej činnosti žiadne opatrenia, ani rozhodnutia. Žalobca zdôraznil, že hoci po skutkovej stránke sú oba dôvody nesprávne, nepreukázané, a dokonca v spisoch sa nachádzajú dôkazy o opaku, je na prvý pohľad zrejmé, že ide o dva (resp. viac) časovo, miestne a spôsobom konania odlišné a vzájomne nezameniteľné dôvody, ktorých dôvodnosť správny orgán musí preukazovať úplne inými dôkaznými prostriedkami a postupmi, z čoho podľa názoru žalobcu vyplýva, že druhostupňový správny orgán nepreskúmaval a samostatne nevyhodnocoval prejednanú vec zo skutkovej a právnej stránky, ale skutočne rozhodoval o veci ako o novej veci, ktorá nebola predmetom rozhodovania orgánu prvého stupňa, čo je v rozpore jednak s apelačným princípom v správnom konaní ako aj s čl. 2 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, a s § 192 ods. 5, § 194 ods. 1, § 233 a § 238 ods. 1 zákona o štátnej službe.

Taktiež zotrval na svojom názore, že novo uvedený skutok bol v napadnutom rozhodnutí vymedzený nejasne, nepresne a pokiaľ sa mal stať, ako tvrdí žalovaný, 6. júna 2008, tak prekluzívna objektivná lehota žalovanému márne uplynula 6. júna 2009. Žalobca si

uplatnil aj trovy odvolacieho konania za jeden úkon právnej pomoci – vyjadrenie k odvolaniu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 OSP preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP, bez nariadenia pojednávania, podľa § 250ja ods. 2 a § 214 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP s tým, že deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk, a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného nie je možné vyhovieť.

Rozsudok bol verejne vyhlásený 13. júna 2012 podľa § 156 ods. 1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP.

Podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície policajti sa prepustí zo služobného pomeru, ak porušil služobnú prísahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Podľa ods. 5 o prepustení policajta z dôvodov uvedených v ods. 1 písm. d) až g) možno rozhodnúť len do dvoch mesiacov odo dňa, keď nadriadený zistil dôvod prepustenia, najneskôr však do jedného roka odo dňa, keď tento dôvod vznikol; v týchto lehotách sa musí rozhodnutie o prepustení policajtovi aj doručiť.

Podľa § 194 ods. 1 rozhodnutie o prepustení sa musí vyhotoviť písomne a musí byť v ňom uvedený dôvod prepustenia so skutočnosťami, ktoré ho zakladajú, inak je neplatné.

Podľa § 243 ods. 1 odvolacím orgánom je najbližší nadriadený orgánu, ktorý rozhodnutie vydal.

Podľa ods. 2 odvolací orgán je povinný rozhodnúť o odvolaní bezodkladne, spravidla do 60 dní odo dňa podania odvolania, a to po predchádzajúcom prerokovaní v poradnej komisii, ak tento zákon neustanovuje inak. Ak nemôže odvolací orgán rozhodnúť o odvolaní do 60 dní odo dňa podania odvolania, je povinný o tom policajta písomne vyrozumieť.

Podľa ods. 3 odvolací orgán preskúma napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu; ak je to nevyhnutné, doterajšie konanie doplní, prípadne zistené nedostatky odstráni.

Podľa ods. 4 ak sú na to dôvody, odvolací orgán rozhodnutie zmení alebo zruší, inak odvolanie zamietne a rozhodnutie potvrdí.

Podľa ods. 5 odvolací orgán rozhodnutie zruší a vec vráti oprávnenému orgánu, ktorý ho vydal, na nové prerokovanie a rozhodnutie, ak je to vhodnejšie najmä z dôvodov rýchlosti alebo hospodárnosti; oprávnený orgán je právnym názorom odvolacieho orgánu viazaný.

Predmetom súdneho prieskumu je rozhodnutie žalovaného Č. p.: SLV-PS-PK-127/2010 z 25. novembra 2010 a personálny rozkaz ministra vnútra Slovenskej republiky č. 378 zo 16. júla 2008, ktorým bol žalobca prepustený zo služobného pomeru príslušníka PZ podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona o štátnej službe.

Najvyšší súd Slovenskej republiky stotožňujúc sa s odôvodnením napadnutého rozhodnutia krajského súdu, na zdôraznenie jeho správnosti považuje za vhodné doplniť, že z vyššie uvedených ustanovení zákona o štátnej službe policajtov vyplýva, že v rozhodnutí o prepustení zo služobného pomeru policajta musí byť uvedený dôvod prepustenia so skutočnosťami, ktoré ho zakladajú, inak je neplatné.

Skutočnosťou, ktorá podľa personálneho rozkazu zakladala dôvod prepustenia žalobcu bolo nad všetku pochybnosť vykonávanie štátnej služby dňa 22. apríla 2008 pod vplyvom omamných látok. Z administratívneho spisu žalovaného však vyplýva, že v rozhodnutí, ktorým bolo rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu potvrdené, bola ako dôvod prepustenia žalobcu zo služobného pomeru uvedená tá skutočnosť, že žalobca nebol čestným a disciplinovaným príslušníkom PZ, keď vedome konzumoval omamnú látku patriacu do I. skupiny omamných látok, bol vedome prítomný v priestoroch, kde sa táto omamná látka fajčí, pričom ako príslušník PZ nevykonával na odhalenie páchanej trestnej činnosti žiadne opatrenia, ani rozhodnutia.

Odhladnuc od neurčitosti kvalifikácie skutku, ktorého sa mal žalobca dopustiť, ktorá sama osebe je dôvodom na zrušenie, je napadnuté rozhodnutie žalovaného zmätočné, nakoľko na str. 5 výslovne uvádza, že: *“Po dôslednom vyhodnotení zadovážených dôkazov predložených do odvolacieho konania, odvolací orgán sa skonštatovaním prvostupňového orgánu, ktorý uviedol v napadnutom rozhodnutí, že odvolateľ dňa 22.04.2008 nastúpil do výkonu štátnej služby a túto vykonával pod vplyvom amfetamínu, metamfetamínu a cannabis...nestotožňuje vzhľadom na tú skutočnosť, že pozitívny výsledok nebol potvrdený identifikačnou metódou, aby bol vylúčený možný falošný pozitívny výsledok z orientačnej skúšky.”* Navyše, obidve rozhodnutia uvádzajú síce ten istý formálny dôvod prepustenia

žalobcu zo služobného pomeru, spočívajúci v porušení služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom, avšak na rozdielnom skutkovom základe.

Odvolací súd súhlasí s názorom žalovaného, že odvolací orgán nemôže rozhodovať o veci ako o novej, ktorá nebola predmetom rozhodovania orgánu prvého stupňa, avšak poukazuje na to, že práve tohto pochybenia sa žalovaný dopustil, keďže v odvolacom konaní ako zvlášť hrubé porušenie služobnej prísahy a služobnej disciplíny v zmysle § 192 ods. 1 písm. e) zákona o štátnej službe posúdil diametrálne odlišné správanie sa žalobcu, ktorým sa správny orgán prvého stupňa vôbec nezaoberal, čím *de facto* rozhodoval o veci ako o novej. Preto aj podľa názoru odvolacieho súdu, pokiaľ žalovaný dospel k iným skutkovým záverom, ako správny orgán prvého stupňa, mal personálny rozkaz zrušiť a vrátiť vec prvostupňovému orgánu na nové konanie a rozhodnutie.

Na záver odvolací súd považuje za potrebné pripomenúť, že pokiaľ, ako uvádza žalovaný, sa mal žalobca dopustiť tohto porušenia 6. júna 2008, je zrejmé, že objektívna prekluzívna lehota uvedená v § 192 ods. 5 zákona o štátnej službe márne uplynula 6. júna 2009.

Po preskúmaní predloženého spisového materiálu a postupu a rozhodnutia krajského súdu odvolací súd dospel k záveru, že krajský súd dostatočne podrobne a presne zistil skutkový stav a vysporiadal sa so všetkými námietkami žalovaného.

Skutočnosti, ktorými žalovaný v odvolaní spochybňuje predmetné rozhodnutie krajského súdu, neboli zistené v odvolacom konaní. Tieto boli totožné s námietkami, ktoré žalovaný namietal už v prvostupňovom konaní a s ktorými sa krajský súd náležite vysporiadal.

Z uvedených dôvodov, s prihliadnutím na všetky individuálne okolnosti daného prípadu, Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolaniu žalovaného nevyhovел a rozsudok Krajského súdu v Bratislave, s ktorým sa stotožnil v celom rozsahu, ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 a 2 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 250k ods. 1 OSP, v spojení s § 224 ods. 1 OSP a úspešnému žalobcovi priznal ich náhradu vo výške 130,91 € za jeden

úkon právnej služby – vyjadrenie k odvolaniu (123,50 €) a jedenkrát režijný paušál (7,41 €).

P o u ě n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok

V Bratislave dňa 13. júna 2012

JUDr. Alena Poláčková, PhD., v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Peter Szimeth